

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoPr/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3522203578
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3522203578.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Zuzany Slušnej, v spore žalobcu: Správa ciest Trenčianskeho samosprávneho kraja, so sídlom Brnianska 1997/3, Trenčín, IČO: 37 915 568, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marek Doktor, s. r. o., so sídlom Legionárska 7735/31B, Trenčín, IČO: 52 536 891, proti žalovanému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/XX, E., právne zastúpený Mgr. et. F. G. H. I., advokátkou, so sídlom Pod Donátom 5, Žiar nad Hronom, IČO: 44 465 203, o zaplatenie 6.995,55 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č. k. NM-10Cpr/38/2022-86 zo dňa 10. októbra 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 6.995,55 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.995,55 eur od 08.01.2022 do zaplatenia (prvý výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhý výrok). Súd prvej inštancie rozhodol podľa § 1 ods. 4, § 222 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Zákonníka práce, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa súdom schváleným zmiernom zaviazal žalovanému uhradiť sumu 25.200,- eur brutto ako náhradu mzdy, avšak v dôsledku pochybenia jeho účtovného oddelenia zaslal žalobcovi namiesto sumy 18.204,45 eur netto sumu 25.200,- eur netto, čím sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil o žalovanú sumu. Napriek písomnej výzve žalovaný sumu 6.995,55 eur žalobcovi nevrátil. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi žalobcom ako zamestnávateľom a žalovaným ako zamestnancom bola riadne uzatvorená pracovná zmluva na dobu neurčitú na pozíciu vedúci strediska. Žalobca doručil žalovanému okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré žalovaný napadol na súde s tým, že sa v konaní vedenom Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 10Cpr/24/2019 domáhal vyslovenia neplatnosti tohto úkonu a zároveň sa domáhal vyplatenia náhrady mzdy. V rámci uvedeného konania strany sporu uzavreli zmierny, na základe ktorého mal žalobca vyplatiť žalovanému 25.200,- eur brutto. Medzi stranami sporu zostalo v tomto konaní sporné, či išlo o náhradu mzdy alebo o iné finančné plnenie. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 13.05.2021 vo veci vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 10Cpr/24/2019 jednoznačne vyplýva, že strany rokovali o plate a o urovaní z

pracovnej zmluvy, o čom svedčí skutočnosť, že išlo o individuálny pracovný spor a za dohodnutou sumou na výplatu bolo uvedené brutto, čo je všeobecne známa skutočnosť, že ide o mzdu vyjadrenú v hrubom, t. j. pred odvedením daní a poistného. Tvrdenie žalovaného, že nešlo o náhradu mzdy, vyhodnotil súd prvej inštancie ako účelové tvrdenie, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalovaný pred samotnou úhradou dostal výplatnú pásku, kde dohodnutá suma - mzda bola vyjadrená netto, a teda žalovaný musel jednoznačne vedieť, že ak mu bola na bankový účet pripísaná celá výplata v hrubom vyčíslení, tak došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu bez právneho dôvodu, nakoľko zo zákona je zamestnávateľ povinný za zamestnanca odvádzať všetky dane a poistné plnenia, ktoré sa viažu ku mzde zamestnanca. Keďže nedošlo k dobrovoľnému a včasnému plneniu zo strany žalovaného, súd prvej inštancie ho rozsudkom zaviazal na úhradu dlžnej sumy spolu s príslušenstvom, ktoré bolo určené v súlade s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z. platným v rozhodnom čase. Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že žaloba bola podaná včas, v lehote podľa § 222 ods. 6 Zákonníka práce, resp. podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že neakceptoval ani námietku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, nakoľko zamestnanec nie je povinný sám odvádzať zo svojej mzdy daňové a odvodové povinnosti. Ak žalovaný tvrdil, že schválený zmierný návrh nesledoval žalobný návrh, k tomu súd uvádza, že o zmiernom návrhu sa súd musí vždy pokúsiť, a to v každom štádiu súdneho konania, pričom nie je nevyhnutné, aby zmierný návrh reflektoval všetky výkony žalobného návrhu, ale povinnosťou skončenia sporu zmierným návrhom za účasti súdu je, aby zo zmierného návrhu vyplývalo, že všetky sporné otázky sporových strán sú zmierným návrhom ukončené, čo v danom prípade bolo splnené, ak strany vyhlásili, že na základe tejto dohody sú medzi nimi vysporiadané všetky práva a povinnosti týkajúce sa pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom zo dňa 15.12.2014 a nároky s ňou súvisiace.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP a navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalobca namietol v konaní pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného, nakoľko v dôsledku pochybenia zamestnanca žalobcu došlo u žalobcu k vzniku nároku na náhradu škody a nie k vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca uvedené tvrdenie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie nepoprel. Žalovaný tiež namietal nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko v odôvodnení rozhodnutia absentuje akákoľvek zmienka o popretí námietky pasívnej vecnej legitímácie zo strany žalovaného. Svojím záverom o tom, že neakceptoval ani námietku pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko zamestnanec nie je povinný sám odvádzať zo svojej mzdy daňové a odvodové povinnosti, súd prvej inštancie porušil právo žalovaného na rovnosť strán v spore tým, že nerešpektoval zásadu kontradiktórnosti konania na úkor žalovaného, ktorý je ako zamestnanec v pracovnoprávnom spore slabšou stranou. Nakoľko pre súd je záväzný len výrok, považoval pre právnu istotu za potrebné opätovné posúdenie prejudiciálnej otázky týkajúcej sa vôle sporových strán pri uzatváraní zmierného návrhu formou uznesenia. Žalovaný tvrdil, že pri uzavretí zmierného návrhu nemal vôľu zmierný návrh uzavrieť z titulu náhrady mzdy. Podľa žalovaného súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam týkajúcim sa skutočnosti, či žalovaný vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumu nesprávne určenú alebo omylom vyplatenú. Podľa žalovaného z uznesenia o schválení zmierného návrhu vyplýva, že žalobca mal žalovanému vyplatiť celú čiastku pred splnením si daňovej a odvodovej povinnosti zo strany zamestnávateľa. Podľa žalovaného žalobca relevantným spôsobom neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa nedobromyseľnosti žalovaného pri prijímaní plnenia zo strany žalobcu a to obzvlášť v prípade, keď komplikáciu zväzňuje neurčitost samotného uznesenia o schválení zmierného návrhu medzi sporovými stranami. Poukázal na to, že sám žalobca vo svojom vyjadrení deklaroval pochybenie zo strany zamestnanca, účtovníka, respektíve ekonóma žalobcu, ktorý porušil svoju povinnosť predchádzať škodám, pričom právna úprava bezdôvodného obohatenia má vo vzťahu k právnej úprave zodpovednosti za náhradu škody subsidiárny povahu.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že argumentáciu žalovaného týkajúcu sa námietky pasívnej vecnej legitímácie považoval za absurdnú vzhľadom k tomu, že zástupca žalobcu po prednese záverečnej reči uviedol, že pasívna vecná legitímácia žalovaného je daná. Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca nenamietal jeho tvrdenie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie označil za klamstvo. Poukázal na to, že žalovaného označil za pasívne vecne legitímovanú stranu ho v podanej žalobe, pričom námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie nie je skutkovým tvrdením,

ale jedná sa o otázku právneho posúdenia. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za dostatočne odôvodnené. Žalobca uviedol, že predmetný spor sa týka vydania bezdôvodného obohatenia, pričom žalovaný už nie je v postavení zamestnanca žalobcu. Textáciu uzavretého zmiernu v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 10Cpr/24/2019 považoval za jasnú s tým, že z nej celkom zrejme vyplýva, že sa jedná o uzavretie zmiernu z titulu náhrady mzdy. Poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom súd uviedol, že tvrdenie žalovaného, že nešlo o náhradu mzdy, považuje za účelové tvrdenie, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní s poukazom na skutočnosť, že žalovanému bola doručená výplatná páska, z ktorej musel jednoznačne vedieť, že ak mu na bankový účet prišla celá výplata v hrubom vyčíslení, tak došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu bez právneho dôvodu. Žalobca poukázal aj na obsah rokovania strán v pôvodnom pracovnoprávnem spore, ako aj na to, že žalovaný má vysokoškolské vzdelanie, u žalobcu zastával vedúcu pozíciu, a preto podľa žalobcu nemožno pochybovať o tom, že žalovaný pozná rozdiel medzi brutto a netto, nakoľko jeho pracovnou povinnosťou žalovaného podľa opisu pracovnej činnosti zahrnutej v pracovnej zmluve bolo vyhotovovať aj podklady pre zúčtovanie miezd. K argumentu žalovaného týkajúcemu sa subsidiarity právnej úpravy bezdôvodného obohatenia k úprave o náhrade škody uviedol, že predmetný konkrétny právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným nie je upravený žiadnym iným inštitútom ako práve inštitút bezdôvodného obohatenia a právny vzťah medzi žalobcom a treťou osobou - zamestnancom žalobcu, s týmto nijakým spôsobom nesúvisí. Vydaním bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného sa bez akýchkoľvek pochybností predídne vzniku škody na strane žalobcu a akákoľvek škoda by mohla žalobcovi v teoretickej rovine vzniknúť jedine za predpokladu, že by nebol oprávnený účinne si uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný v podanom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu (v podanej replike) zotrval na svojich argumentoch uvedených v podanom odvolaní a dodal, že svojím vyjadrením o pochybení vlastného zamestnanca žalobcu explicitne deklaroval pochybenie na strane svojho zamestnanca, ktorý porušil svoju povinnosť predchádzať škodám.

6. Žalobca v podanom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného (v podanej duplike) zotrval na svojich argumentoch uvedených v predchádzajúcom vyjadrení a zdôraznil, že jeho zástupca po prednesení záverečnej reči na pojednávaní uviedol, že pasívna vecná legitímácia žalovaného v spore je daná s tým, že námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného nie je skutkovým tvrdením a nevzťahujú sa na ňu pravidlá § 150 a 151 CSP, nakoľko je otázkou právneho posúdenia.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

8. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6.995,55 eur s príslušenstvom podľa § 222 ods. 1 Zákonníka práce titulom vydania bezdôvodného obohatenia získaného bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania uzavrel, že žalovaný musel vedieť, že došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, keď mu bola jeho účet pripísaná suma, ktorá bola v súdom schválenom zmiernu vyčíslená v sume brutto, a to s poukazom na doručenú výplatnú pásku žalovanému, z ktorej bolo zrejmé, aká suma má byť žalovanému vyplatená na účet netto s tým, že rozdiel sumy brutto a netto predstavuje odvody daní a poisťných plnení, ktoré je za zamestnanca povinný odvádzať zamestnávateľ. Súd prvej inštancie sa vysporiadal so vznesenou námietkou pasívnej vecnej legitímácie poukazom na skutočnosť, že zamestnanec nie je povinný sám odvádzať zo svojej mzdy daňové a odvodové povinnosti.

9. V podanom odvolaní žalovaný namietal nesprávny procesný postup súdu, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne závery súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie a iné vady konania, čím uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP.

10. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Ústavnoprávna

doktrína považuje právo na spravodlivý proces za tzv. výsledkové právo. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na prípadné ďalšie pochybenia, otázka zvrátenia alebo nápravy nesprávneho postupu v ďalšom priebehu konania, následky pochybenia na kvalitu konania ako celku atď.).

11. Odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

12. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne prihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov strán sporu. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

13. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Vo vzťahu k uplatneným odvolacím námietkam žalovaného považuje za potrebné odvolací súd uviesť nasledovné:

15. Vecná legitímácia, resp. dostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a pasívnej vecnej legitímácie žalovaného je predpokladom úspešnosti žaloby. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Pod pojmom vecná legitímácia je potrebné rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva uplatňovaný nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní a pasívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalovaného, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva povinnosť splniť nárok žalobcu uplatnený žalobou v sporovom konaní. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania a výsledok tohto skúmania sa prejaví v rozhodnutí vo veci samej. Zistenie nedostatku či už aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie vedie vždy k zamietnutiu žaloby, pričom na zamietnutie žaloby postačuje záver o neexistencii ktorejkoľvek z nich. Skúmanie danosti vecnej legitímácie strán v konkrétnom spore je závislé od konkrétneho hmotného práva, ktorého aplikácia prichádza do úvahy na dokazovaním zistený, resp. nesporný skutkový stav veci.

16. Súd prvej inštancie skúmal pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v prejednávanej spore a s poukazom na žalovaný vznesenú námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie v záverečnej reči sa k nej aj v odôvodnení rozhodnutia dostatočne vyslovil. Súd prvej inštancie túto námietku správne neakceptoval a poukázal na to, že zamestnanec nie povinný odvádzať sám zo svojej mzdy daňové a odvodové povinnosti. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu o tom, že námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie nie je skutkovým tvrdením, ktoré by mal žalobca popierať v zmysle § 150 a § 151 CSP, nakoľko sa jedná o právne posúdenie, či s ohľadom na zistený skutkový stav sú strany sporu nositeľmi práv a povinností vo sfére hmotného práva. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k správnej závere o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného v spore, nakoľko v dôsledku pripísania sumy 25.200,- eur na účet žalovaného od žalobcu sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil o sumu 6.995,55 eur bez právneho dôvodu. Na účet žalovaného mala byť správne pripísaná suma 18.204,45 eur, ktorá skutočnosť bola žalovanému zrejma z doručenej výplatnej pásky dňa 30.06.2021, pričom rozdiel v týchto sumách predstavoval sumu daní a poistných plnení viažucich sa k mzde zamestnanca, ktorú bol žalobca ako zamestnávateľ povinný za žalovaného ako zamestnanca odviest'.

17. Z podaného odvolania žalovaného ďalej vyplýva, že podľa neho si mal žalobca prednostne uplatňovať nárok na náhradu škody voči osobe, ktorá za žalobcu odoslala platbu sumy 25.200,- eur na účet žalovaného pre porušenie povinnosti predchádzať škodám, a to s poukazom na subsidiárnu povahu právnej úpravy bezdôvodného obohatenia k právnej úprave zodpovednosti za náhradu škody.

K uvedenej odvolacej námietke žalovaného odvolací súd uvádza, že síce žalovaný správne poukázal na to, že právna úprava bezdôvodného obohatenia má vo vzťahu k právnej úprave zodpovednosti za škodu subsidiárnu povahu s tým, že ustanovenia Zákonníka práce o bezdôvodnom obohatení sa použijú vtedy, keď nie je možné založiť konkrétny druh zodpovednosti za škodu, nakoľko účelom bezdôvodného obohatenia je postihnúť všetky také prípady, ktorých vyrovnanie neumožňujú iné ustanovenia upravujúce jednotlivé právne vzťahy, avšak uvedené subsidiárne použitie ustanovení o bezdôvodnom obohatení v prípade nemožnosti založenia zodpovednosti za škodu sa vzťahuje na rovnaký subjekt (t. j. osobu/osoby, u ktorej/ktorých nemožno založiť konkrétny druh zodpovednosti za škodu, ale možno u nej/nich zistiť bezdôvodné obohatenie), a nie rôzne subjekty (t. j. jedna osoba by mohla spíňať predpoklady zodpovednosti za škodu a u inej osoby by bolo možné zistiť bezdôvodné obohatenie), ako sa domnieval žalovaný. Pri riešení tzv. súbehu nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia a na náhradu škody treba vychádzať zo zásady, že vzhľadom na subsidiárnu povahu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, má prednosť uspokojenie nároku z titulu náhrady škody, a len v prípade, ak nie sú splnené podmienky voči škodcovi pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z titulu náhrady škody, možno uplatniť voči takej osobe nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nakoľko žalobca podanou žalobou voči žalovanému uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným bez právneho dôvodu a v konaní nebolo stranami tvrdené, že by mal uplatňovaný nárok predstavovať nárok náhradu škody žalobcu od žalovaného, odvolací súd vyhodnotil uvedený argument žalovaného ako nedôvodný.

18. K ďalšej odvolacej námietke žalovaného, že v konaní pred Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1 Cpr/24/2019 nemal vôľu uzavrieť zmier z titulu náhrady mzdy, odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie považoval toto tvrdenie žalovaného za účelové. Súd prvej inštancie správne poukázal na žalovaným podanú žalobu, ktorou sa v zastúpení advokátkou žalobca domáhal priznania náhrady mzdy, na jej doplnenie o vyčíslenie uplatňovanej náhrady mzdy, ako aj zmier uzavretý žalovaným po porade s advokátkou na pojednávaní v znení tak, ako ho strany navrhli, t. j. že žalobca (v uvedenom konaní ako žalovaný) je povinný zaplatiť žalovanému (v uvedenom konaní ako žalobcovi) 25.200,- eur brutto do 31.07.2021 z titulu pracovnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom zo dňa 15.12.2014 s tým, že súhlasne vyhlásili, že na základe tejto dohody sú medzi nimi vysporiadané všetky práva a povinnosti týkajúce sa uvedenej pracovnej zmluvy a nároky s ňou súvisiace. Všetky uvedené kroky svedčia o vôli žalovaného získať od žalobcu plnenie titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, ktorá bola v dohodnutom zmiere vyčíslená brutto, t. j. hrubý príjem bez zrážok.

19. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k správne záveru, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu bez právneho dôvodu podľa § 222 ods. 1 a ods. 2 Zákonníka práce. Stranami sporu uzavretým zmierním sa žalobca zaviazal zaplatiť žalovanému sumu 25.200,- eur brutto, ktorá predstavovala náhradu mzdy. V zmysle § 141 ods. 7 Zákonníka práce sa náhrada mzdy poskytuje v sume priemerného zárobku zamestnanca. Priemerný zárobok na pracovnoprávne účely je definovaný v § 134 Zákonníka práce a zisťuje sa zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Z takto vyčíslenej náhrady mzdy (brutto) zamestnávateľ zraží zamestnancovi preddavky na daň z príjmu, preddavok na zdravotné poistenie a odvedie poistné na sociálne poistenie a zamestnancovi vyplatí náhradu mzdy po uvedených zrážkach, t. j. netto. Pokiaľ zamestnávateľ vyplatil zamestnancovi celú sumu vrátane súm predstavujúcich preddavky na daň z príjmu, preddavok na zdravotné poistenie a odvedie poistné na sociálne poistenie, ktoré bol povinný za zamestnanca odviešť, došlo na strane zamestnanca k získaniu majetkového prospechu bez právneho dôvodu, t. j. k bezdôvodnému obohateniu. O správnosti tohto záveru svedčí aj skutočnosť, že žalovaný netvrdil a ani nepreukázal, že by za žalobcu splnil jeho odvodovú povinnosť.

20. Právna úprava bezdôvodného obohatenia v pracovnoprávnych vzťahoch sa odchyľuje od právnej úpravy bezdôvodného obohatenia v Občianskom zákonníku. Zákonník práce v tomto prípade chráni stranu, ktorá je v pracovnoprávnych vzťahoch vnímaná ako slabšia strana, a tou je zamestnanec. Vedomosť zamestnanca o tom, že poskytnuté plnenie mu nepatrí alebo mu bolo poskytnuté omylom, sa neprezumuje. Z ustanovenia § 222 ods. 6 Zákonníka práce vyplýva povinnosť zamestnanca vrátiť zamestnávateľovi neprávom vyplatenú sumu preddavku na daň, preddavku na zdravotné poistenie a poistné na sociálne poistenie len vtedy, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že zamestnávateľom poukázaná náhrada mzdy v sebe zahŕňa aj tieto náklady, pričom dôkazné

bremeno na preukázanie vedomosti zamestnanca o tom, že mu vyplatená suma nepatrí, zaťažuje zamestnávateľa. Súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru o preukázanej nedobromyseľnosti žalovaného pri prijatí žalovanej sumy s poukazom na doručení výplatnú pásku žalovanému. Z výplatnej pásky doručenej žalovanému dňa 30.06.2021 jednoznačne vyplýva, že čistá mzda, ktorá mala byť žalovanému vyplatená na účet, je v sume 18.204,45 eur. V uvedenej výplatnej páske je uvedená aj hrubá mzda v sume 25.000,- eur a jednotlivé sumy odvodov a daňových povinností. Na účet žalovaného bola dňa 22.06.2021 omylom zo strany žalobcu pripísaná vyššia suma, ako mu patrila, a to o sumu 6.995.55 eur predstavujúcu preddavky na daň z príjmu, preddavok na zdravotné poistenie a poistné na sociálne poistenie, ktoré mal žalobca ako zamestnávateľ odviešť za žalovaného ako zamestnanca. Žalobca uvedenú skutočnosť žalovanému oznámil podaním zo dňa 07.12.2021, doručeným žalovanému dňa 23.12.2021, v ktorom vyzval žalovaného na vrátenie omylom vyplatené sumy v lehote 15 dní od doručenia výzvy, t. j. do 07.01.2022. Žalovaný tak z doručenej výplatnej pásky vedel, aká suma mu mala byť od žalobcu vyplatená a bez právneho dôvodu prijal vyššiu sumu o 6.995,55 eur, ktorú odmietol žalobcovi na výzvu vrátiť. Žalovaný bol u žalobcu zamestnaný od 15.12.2014 na pozícii majster strediska (cestmajsterstva), má vysokoškolské vzdelanie, k 31.12.2014 mal započítanú prax 32 rokov a 75 dní a medzi jeho pracovnú činnosť okrem inej odbornej činnosti patrilo aj vyhotovovanie podkladov pre zúčtovanie miezd. Uvedené skutočnosti svedčia o stupni vzdelania a odbornej praxi žalovaného, ktoré podporujú správny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný musel vedieť o tom, že na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu bez právneho dôvodu na úkor žalobcu, t. j. že nebol dobromyseľný pri nadobudnutí uvedeného majetkového prospechu. Preto súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného na jeho vrátenie, a to aj s príslušenstvom spočívajúcim v úroku z omeškania v zákonnej výške odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na plnenie, t. j. od 08.01.2022 do zaplatenia.

21. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).